

Cesty a Cile

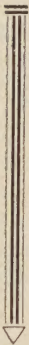
ČÍSLO
14.

ROČNÍK VI.

15. září 1928.

OBSAH:

Umění se utiшит.
Co je křesťanství?
Významný církevní kongres
v Praze.
Ze Svobodného bratrství.
Dopisy čtenářů.
Záhonek rozmaru.
Důležitá upozornění.
Literatura.

„UNITARIA“, PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16.—, pololetně Kč 8.—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

J. F. Karas: Země sta překvapení. Dobrodružný román plný bohatého děje, poutavé exotičnosti a zdravého, bodrého humoru. Vyšla jako třetí kniha série „Sfinx“ - B. Jan-da v Praze. Cena Kč 25.—, v předpl. 16.80 Kč.

Dr. J. Herben: Chudý chlapec, který se proslavil. Hradec Kválové 1928, Nákladem „Kalich“ v Praze. — Jest vzácným uměním, podatí na stu stránkách takové duševní bohatství způsobem srozumitelným mládeži od 9 — 15 let, jak to učinil v této knize dr. Herben. K oslavám 10-tého výročí naší samostatnosti obzvláště vhodný spis. Stran 112, cena Kč 10.—.

Přednášky dra Čapka „Pokrok a pohlaví a „Nad-konfesní náboženství“ vydali jsme samostatně jako propagační výtisky, které se prodávají za režijní cenu (3 výtisky prvé přednášky za Kč 1.—, druhé také za Kč 1.—). Je to levný propagační materiál, jež možno velmi výhodně použiti všude tam, kde lidé touží po lepším a krásnějším životě, tak jak jej hlásáme ve Svobodném bratrství. Objednávky vyřizuje Unitaria, Praha I., Karlova 8.

Umění se utišit.

Zdaliž nežijeme v světě trochu příliš rozčileném? Zdaliž nebýváme sami leckdy podráždění, znervosnění a toužíme po trošce klidu? A místo uklidnění vyhledáváme často další rozčilení, kterému přezdíváme rozptýlení.

Nejlepším uklidněním je spánek zdravého dítěte. Jen si ho všimněme, jak se mu oddalo, jak uvolnilo všechny svaly a nervy, jak dokonale odpočívá, jako by chtělo říci: když spát, tak spát a nic jiného.

A jak to děláme my, dospělí, rozumní, kulturní lidé? Hlavu obkládáme čtyřnásobnými starostmi, na srdce přikládáme sedmerá trápení a na život připínáme rozpálenou puklici vášní a tak jdeme spat. A když jsme se vyspali, jsme nevyspalí; když jsme si odpočali, jsme unavení! Proto nebudeme-li jako děti, nikoli nevejdeme do království zdravého spánku.

Jinou velmi krásnou příležitost má člověk k uklidnění, když musí někde čekat. Protože se u nás nepočítá s časem, naskýtá se dost příležitostí k čekání a tím i cvičení se v umění uklidňovacím. Tak mnohý, když musí čekat, napíná všechny nervy a svaly a rozčiluje se, mrzí se, nařiká, vzdychá, jakoby to byla podmínka úspěchu v čekání. A tak vedle cenného času ztrácí ještě cennější sílu nervovou, vyčerpává se, kdežto, kdyby vypnul nervy, uvolnil svaly a čekal s klidem, také by se dočkal a bylo by to o mnoho lacinější.

Jaká vzácná příležitost k uklidnění naskytuje

se dále při poslouchání hudby, umíme-li poslouchati uklidněně! Melodie a rytmus hudby vyvolává příbuzné chvění v naší duši a působí tím blahodárněji, čím více jsou v klidu struny naší duše.

Jistá dáma ochraptěla pouhým posloucháním přednášky, protože kdykoli se řečník trochu zakoktal, ona ze sympatie pomáhala mu nevědomky napínáním celé řady svalů a nervů. Aspoň kdyby její námaha byla řečníkovi co platná!

Je možno cvičit se v uklidňování také při mluvení. Někteří lidé, když mluví, šermují rukama, zdvihají ramena, kroutí obličejem, sešklebují tváře a ústa a potí se jako by štípali pařezy.

Nejvíce se lidé rozčilují při nějakém domlouvání. Poslouchal jsem dvě venkovské ženy. Měly malé nedorozumění pro vajíčko, které slepice té jedné snesla na nepravém místě. Obě ženy napínaly své nervy a svaly do krajnosti. Každá pracovala jako rozjetá lokomotiva, sípaly a zajíkaly se a zdálo se, že je musí ranit mrtvice.

Při domluvách nic tak nepůsobí jako klid a trochu snižený hlas. Ještě lépe působí, když máme příležitost posadit protivníka do pohodlné židle a nabídnout mu šálek teplého čaje v zimě, a studenou limonádu v létě.

Jestli někdo má nesympatický, pisklavý nebo jinak protivný hlas, získává při uklidněné řeči i tím, že jeho hlas se stává měkkým, melodickým a příjemným.

Tak je to se vším. V uklidnění je velký zisk. Spánek je velkým požitkem, když umíme spát.

Posedět si je rozkoší, když umíme sedět uvolněně. Jídlo je požehnáním, jestli při něm skutečně jen jíme a nepokračujeme současně v počítání a plánování, ale necháváme pracovat jen zuby, sliznice a žaludek a přidáme ždibeček humoru, který je nejlepším kořením při každé tabuli.

Umění se uklidnit je částí umění, jak krásně a plně žít, jak nésti bolesti méně bolestně, pracovat s menším vyčerpáním, dobývat úspěchu s většími výsledky.

Pozorujme dva stejně silné dělníky, kteří konají těžkou práci, jak se který za celý den vyčerpá. Ten, co koná práci s chutí, se zálibou a humorem, tedy s větším vnitřním uvolněním, půjde z práce méně vyčerpaný, než jiný, který ji konal s nechutí, tedy s větším neklidem a napětím.

Jinou ukázkou, jaký význam mají uvolněné nervy a uklidněná mysl, je křeslo zubního lékaře. Někdo drží se v něm křečovitě, svírá ramena, tlačí nohy k židli a namáhá se všelijak, jako by tím usnadňoval operaci. Takové zbytečné napínání způsobuje dvakrát tolik bolesti než operace samotná. Činíme bolest bolestnější tím, že se jí bráníme.

Strach je známým zesilovačem všech trápení a bolestí. Strachem vycítujeme bolesti, dávno než se skutečně dostaví, strachem zdvojnásobujeme přítomné utrpení a strachem si zajišťujeme trvání bolesti do budoucna.

Někteří mají v sobě citová zvětšovací skla, pod kterými malá únava činí dojem velikého vysílení a chloupek sotva viditelný, zdá se být

nabroušenou dýkou. Čím jsme klidnějšími, tím lépe všechno vidíme a odhadujeme a máme-li odvahu jíti na bolest s humorem, utíká od nás a scvrkává se jakoby se styděla za ubohou svojí existenci.

Kdybychom někomu chtěli jeho zveličovací citové brejle strhnouti s nosu, vyčítal by nám, že mu nevěříme, že s ním necítíme a jeho převelikou bolest bezvýhradně neuznáváme. Proto je lépe, když to každý objeví sám pro sebe. K tomu náramně napomáhá uvolnění svalů, uklidnění mysle, vypnutí nervů a ještě něco: takové v duchu vystoupení nad tu svojí bolest, nad to rozčilení, takové dívání se na svoje trampoty s vrchu a tak trochu s humorem.

Je v životě mnoho chvilék, které volají po uklidnění; nejvíc snad tenkrát, kdy potká neštěstí osobu, kterou máme rádi. Je krásné plakat s plačícími, ale jestli se při tom neuklidníme, zůstane to při pláči, při polítování, jež samo nepomáhá. Když jeden klesá, když se mu bortí půda pod nohama, tu mu prospěje jen, kdo sám není rozčilen a vidí jasněji do situace.

Nejeden trpící, abych to řekl obrazně, když se topí, chce abychom se topili s ním v jeho hoři a při tom stáli také na břehu, měli záchranné lano pevně v ruce a pomáhali mu — a to nejde. Buď mu pomáháme, nebo se s ním topíme.

Sympatie nemá býti nejprve líbivá, ale účinná — a k tomu je potřebí zůstatí klidným uprostřed rozbořeného vlnění citů. Slzami zalité oči činí arcíť lepší dojem než uklidněná tvář; třesoucí se ruka více vyjadřuje soucit než ruka

klidná a pevná — ale větší pomoc a lepší radu přece jen dá člověk klidný, který proto nemusí ani zdaleka býti necitelným.

S cvičením se v uklidňování nečekejme až budeme rozčilení, až nás někdo dopálí, až trápení nás obklíčí a sevře jako železná panna. Nejlépe cvičíme-li se v umění tom v dobách ticha, dokud hromy a blesky jsou ještě daleko. Jako dobrý vojevůdce promysleme a představme si všechny kritické situace, jež nás mohou potkat. S uvolněnými svaly a nervy a s klidnou myslí si řekněme: co, kdy a jak uděláme, bude-li zle — a potom si s tím dejme pokoj. Až toho budeme potřebovati, v klidu si upomeneme, co a jak udělati a uděláme to.

Nejvíce trpí naše hospodyňky takovými drobnými ustavičnými starostmi, které jim jdou na nervy, otravují je, vysilují, rozčilují, činí podrážděnými. Proto hned z rána, jakmile se probudíme, dáme si sugesci klidu a dobré nálady. Řekněme si: „Buď jak buď, půjdu na to s humorem a s klidnou myslí!“ A tak se vrhneme do denních trampot s odvahou jako plavec do řeky, necháme se klidně unášeti vlnami, jen držíme hlavu nad vodou a dirigujeme směr plavby.

Naše nervy nejsou na to, abychom k nim přivazovali závaží všech starostí, zlostí, smutků a strachu. Strhaly by se. Naše nervy jsou více podobny strunám u harfy; ani je nepřepínáme, ani jich nenecháváme ochablými. Nacházejme jejich pravý tón a svými myšlenkami jako smyčcem po nich mistrně přecházejme a hrajme píseň svého života.

Jestli se něco dá vykonatí lépe, rychleji a důstojněji s naříkáním a trápením se, tedy volme nářky a trápení a plýtvání citů. Ale jestli se to dá lépe, úspěšněji a důstojněji vykonatí lepším plánováním a energičtějším nebo trpělivějším jednáním, tedy volme tuto cestu a city si nechme pro okoušení dobytých úspěchů, pro radost ze života.

Při tom nezapomínejme, že nejsme v životě sami. S námi a pro nás pracují všechny věčnosti. Z dálav nejdálnějších přinášejí nám pozdravy paprsky ohromných a krásných světů. Celý Vesmír dýše láskou jedné Vesmírné duše. A jsme-li dost uklidnění uslyšíme jemný hlas v naší vlastní duši, která je v harmonii s Nekonečným.

Co je křesťanství?

K této naší diskusi přicházejí stále nové a nové dopisy. Dnes otiskujeme z nich dva:

1. „Na otázku, co je křesťanství, dovoluji si podle svého rozumu a citění odpovědět toto:

Křesťanství je sledování cesty, pravdy a života, tak jak je ukázal Kristus. Je také uskutečňováním přikázání „mílovatí Boha nade všecko a bližního jako sebe samého“. Vaše nejoddanější A. Hackenschmídová.“

Odpověď redakce: Milá sestro, odpověď na Váš názor najdete zároveň v odpovědi, kterou dáváme pisateli následujícího dopisu. Podotýkáme jen tolik, že v 8. čísle C. a Č., v němž jsme tuto diskusi zahájili, je v prvním bodě

psáno: „Je samozřejmo, že to musí být něco, co se vyskytuje u všech, které dotyčný za křesťany uznává, neb jinak by to nebylo nic podstatného.“ Nuže řekněte, kdo z křesťanů následuje Krista v jeho cestě, pravdě a životě?

2. Bratře redaktore!

Sleduji se zájmem otázku „Co je křesťanství?“ ve Vašem časopise C. a C.

Je to velmi ožehavá otázka, neboť křesťanství už dávno tone a churaví a po dobu svého trvání nepřivedlo to v obrodě Ježíšově ke kýženému cíli. Naopak, spíše vedlo k mnohým záštím a třenicím, kterých nemůže se zbavit dodnes. O takové zbloudilé společnosti platí slova Ježíšova: „Lid tento ctí mne ústy — srdce však je daleko.“ Jako Kristu šlo o nápravu života a společnosti, tak každý křesťan musí pracovat k tomu, aby skutečně bylo království boží na zemi. Ten, kdo chce býti v tomto království božím, musí plnit boží přikázání a svým dobrým příkladem nabádati i ostatní, aby je plnili.

Abych tedy odpověděl na otázku „Co je křesťanství“, nerozpakuji se říci, že: křesťanství je víra v náboženství Ježíšovo a opravdová snaha uskutečňovati království boží na zemi.

Společný všem křesťanům jest Ježíš a protože zemřel smrtí na kříži, stal se i kříž společným znakem křesťanů. Ježíš učil o království božím a položil také podmínky za kterých možno království božího dosáhnouti. A toto království boží je a má býti všem křesťanům společné a společná má býti práce všech křesťanů, aby toto království boží bylo skutečně především mezi křesťany samotnými a na zemi vůbec.

To je tedy společné všem křesťanům a tím mají se lišiti od nekřesťanů. Čím spíše si křesťané uvědomí tyto společné věci a cíle, tím více prospějí křesťanství a postaví je na místo původní a důstojné; nebudou se lišiti od nekřesťanů dle té které církve, ale Kristem opravdu živým — láskyhodným.

Jsem s bratrským pozdravem

Jan Vinklášek, duch. spr. c. čs. v Přerově.

Odpověď redakce: Jste jedním z oněch idealistů, kteří zasvětili svůj život hlásání pravého křesťanství. Tím si také možno vysvětlit, že Vaše řádky popisují vlastně to, čím křesťanství by býti mělo a nikoli čím je; co by mělo býti jejich společným znakem a co by jeho stoupenci měli mít společné. Ježíše vyznávají ku př. katolíci, adventisté i mormoni a přece jaký tu podstatný rozdíl. Také kříž není společným znakem všem křesťanům. Jsou konečně také pronášena mínění, že dvě zkřížená dřeva - svastika - byla náboženským symbolem starých náboženských soustav v Indii a snad i jinde.

Diskuse zůstává stále ještě otevřena a příště přineseme další odpovědi.

Významný církevní kongres v Praze.

Mezi 26. — 30. srpnem konal se v Praze kongres křesťanských církví, jehož úkolem bylo vyzvednouti význam církví pro mírovou práci mezi národy. Vítáme každý krok kupředu v náboženském životě, vždyť za tím účelem jsme

pořádali loňský kongres pro pokrok v náboženství, a letošní kongres pokládáme opravdu za náboženský pokrok. Církve podnícené důrazným voláním po míru z kruhů laických i z řad menších náboženských společností začínají se vážně zabývatí otázkou, kterak mezi sebou a mezi národy společně pracovatí pro věc míru. Naše sympatie s touto snahou jsme nejlépe projevíli tím, že jsme se konference oficielně zúčastnili a byli jsme také zastoupeni v přípravném výboru.

Kongres byl obeslán 172 delegáty a asi stejným počtem přihlášených návštěvníků. Byly zastoupeny všechny nekatolické ortodoxní církve a Praha snad nikdy nehostila tolik arcibiskupů, biskupů a veleknězů s těžkými zlatými kříži na prsou. Jednání se odbyvala v parlamentě. Od pondělka do čtvrtka zasedalo se dopoledne i odpoledne a byla přednesena řada pozoruhodných řečí. Mezi nejlepší nutno však počítati proslovy laiků: dr. Simonse z Německa, dále dr. Hodži a dr. Beneše. Také řeč dr. Cadmana byla pozoruhodná.

Porovnáme-li náš loňský kongres s tímto, pak věru můžeme s prorockým pokřikem evangelického zpravodaje z „Národního Osvobození“, jenž v zápalu pro věc své církve napsal, že letošní církevní kongres zastíní loňský, souhlasiti pouze v jednom směru: náš nebyl tak bohatý ani na titulatury účastníků, ani na exotičnost jich úborů a ani na finanční prostředky. Měli-li bychom však porovnávat význam a úspěch postránce náboženské a mravní, nevím v čí prospěch by porovnání dopadlo.

Také o naše obě veřejná kongresová shromáždění projevilo pražské obyvatelstvo mnohem větší zájem než o shromáždění kongresu letošního. Nejsme to jenom my, kdo to konstatuje, pražská „Deutsche Presse“ to české veřejnosti přímo vytýká, že se o kongres málo starala. Je to věru ku podivu již z toho důvodu, že pro tato veřejná shromáždění byly ohlášeny řeči tak významných osobností, jako A. Thomase, ministrů Hodži, Beneše a j.

Našemu kongresu bylo loni vytýkáno, že způsobil zmatek, dále že jsme nepozvali prof. Baťka a Pittra a že vůbec nebyly pozvány i jiné církve. A ejhle, totéž a k tomu ještě zesíleně mohli bychom vytknouti pořadatelům letošního kongresu. Koho jsme tam viděli z českého církevního života? Stále jen prof. Žilku a teprve poslední den, kdy se již se všech stran ozývaly na to stesky, patriarchu čs. církve Procházkou. Což nám kromě laiků, dr. Uhra, dr. Hodži a dr. Beneše nedovedl nikdo z českého náboženského života, nikdo ze země s tak slavnou reformační minulostí, nikdo z těch, kdož se odvolávají na náboženskou tradici našich předků, ničeho říci? Mohli bychom, vzhledem k loňským kritikám a zkušenostem, ještě na lecos poukázat, ale my raději vítáme novou orientaci v ortodoxních církvích, aspoň pokud se týče otázky míru a přejeme si jen, aby se tato osvědčila až bude skutečně třeba zabránit příštím prolévání krve.

-em-

„Souboje neodstranil vývoj ve výrobě zbraní, ale vývoj lidského rozumu.“

„The Christian Register“

Ze Svobodného bratrství.

Praha. Po prázdninové pause zahájili jsme opět naši činnost úterními přednáškami. Začli jsme 21. srpna, máme tedy za sebou již čtyři přednášky, z nichž jednu proslovil dr. Drummond z Londýna. S našimi nedělními shromážděními započneme 16. září. Prvá tři budou se konati ve Sladkovského síni Obecního domu, načež opět přejdeme na Slovanský ostrov.

Ač jsme své úterní přednášky započali v době, kdy krásné dny a ještě krásnější večery způsobují, že přednáškové síně jsou poloprázdné, přece velký sál paláce Radio byl do posledního místa naplněn. Svědčí to o neutuchajícím zájmu o nové náboženské hodnoty a nové pravdy, které Svobodné bratrství přináší. Francouzský duchovní Teisoniere nazval ve své dvoudílné knize unitářství novou reformací. Pravdou je, že unitářství je v celém světě na postupu. Získává si stále nové a nové příznivce a hlavně mezi inteligencí. Také v jiném směru postupuje. Nedávno jsme přinesli zprávu, že američtí unitáři převzali do své správy významnou kolej Lombardovu a nyní přicházejí stále nové zprávy o dalších úspěších. Tak ku př. se dovídáme, že v Cedar Rapids jedna celá církevní obec stala se unitářskou. Jejím členem je také známý pan Severa, zakladatel americké domoviny v Brně, kromě celé řady jiných inteligentních Čechů i Američanů. Idea pravé svobody, zdůrazňování stálého hledání a objevování nových pravd, víra v člověka a v jeho nepřetržitý vývoj, uvědomění si, že jsme spolupracovníky Nejvyššího a že v úzkém společenství s Ním rosteme a blížíme se k nekonečným metám, to všechno jsou ony mocné hodnoty nového náboženství, jež mu propůjčují sílu pravé životnosti a zaručují trvání, růst a úspěch.

Výstava soudobé kultury v Brně má také své náboženské oddělení. Máme v něm svou expozici a byli jsme mezi prvními, kteří se k účasti přihlásili. Na písemnou výzvu, která nám byla výstavním výborem zaslána, přihlásili jsme se

značným množstvím obrazů, nákresů, diagramů a literatury. Když jsme to měli všechno hotovo, — a dali jsme si s tím hodně práce — bylo nám řečeno, že tolik toho nebudeme moci vystavit, že pro oddělení náboženství byla povolena jen docela malá prostora, asi 18 čtverečních metrů pro všechny církve. A my měli materiál, že bychom tuto prostoru vyplnili sami. Co teď? Museli jsme ze všeho vybrat jen to nejdůležitější. Leč, když jsme to přivezli do Brna — pořád se na nás naléhalo, aby to bylo rychle, rychle — bylo nám řečeno, že i tak je toho příliš mnoho. A tak jsme dva nákresy v poslední chvíli dali ofotografovat, abychom tam aspoň něco měli. Kdybychom bývali tušili, že ten spěch je bezvýznamný, že expozice bude ležet tak dlouho v bedně a teprve za několik neděl po otevření výstavy bude instalována, byli bychom mohli pořídit si jiné nákresy a mít daleko lepší expozici. Kostnické jiskry ve své zprávě o výstavě píší, že tam máme málo literatury, skoro nic. Je to pravda, ale k tomu je nutno dodat, že jsme tam měli všechnu naši literaturu, vesměs vázané výtisky, ale že nám tato byla rozkradena. Jinak prohlašujeme, že ani my nejsme s nepatrným rozsahem místa, který byl náboženství určen, spokojeni a velice se divíme tomu, že zatím, co kulturní práci Svobodného bratrství byl vyměřen tak nepatrný prostor, je v z o r n ý h ř b i t o v na několika stech čtverečních metrech.

„Katolicism byl v mnohých dobách velmi bojovný, on první organisoval církve bojující. Celá metoda nového katolicismu protireformačního je bojovná, vojenského rázu: kázeň, energie — v dobrém i ve zlém směru.

Protestantism nejméně hoví mysticismu, je racionalistický, suchopárný, je náboženstvím pro mozek, pro energické lidi, dobře se hodí pro kupce, pro buržoasii. Lecky praví, že je v něm jakýsi nedostatek heroismu, jistá právě tvrdost, suchost, a ne neprávem uhlí anglické bylo nazváno protestantisátorem Anglie.“

T. G. Masaryk: „Jak pracovat?“

Dopisy čtenářů: Bratře redaktore!

Měli jste v létě krásnou letní školu v přírodě a lituji, že jsem se jí nemohl zúčastnit. Doufal jsem aspoň, že se o ní dozvím více z „Cest a cílů“, avšak Vaše zpráva v minulém čísle byla, žel, velice stručná. Orgány jiných náboženských společností, zdaleka ne tak významných jako SB., vyzdvihují každou bezvýznamnou rozmluvu, každou návštěvu v rodině, kdežto vy tak významné události svého náboženského života odbýváte jen stručnými poznámkami. Nevydáte snad aspoň několik hlavních přednášek, které byly v letní škole prosloveny? Myslím, že je více těch, kdož by se o ně zajímali. Promiň, že Tě obtěžuji . . . “ atd. Č. F.

Odpověď. Milý bratře, my v SB. zdůrazňujeme vždy především čin a když něco vykonáme, ponecháváme raději těm druhým, aby o tom mluvili. Naše letní škola byla opravdu velmi pěkná a účastníci kromě fysického i duševního zisku odnášejí si i příjemné vzpomínky na pospolitý, v bratrském duchu prožitý pobyt uprostřed lesů. Denně jsme měli několik lekcí, vždy časně z rána a pak k večeru. Doba mezi tím byla věnována procházkám, slunění, koupání, hrám, četbě a pod. Večer pak shromáždili jsme se kolem ohně. Tu se zpívalo, hrálo a vyprávěly veselé taškařiny, takže les ožil našim zpěvem a smíchem.

Pokud se lekcí týče, probírali jsme Novou brázdu, dějiny náboženství, zásady organisace, řečnictví, některé kapitoly z psychologie denního života, jakož i úvod do světového náboženského života. Přednášel hlavně br. Dr. Čapek, jemuž vypomáhali br. tajemník Žižka, br. redaktor Maška a jeden den také prof. Králíček. Zajisté Tě potěší zpráva, že větší část přednášek byla zachycena našimi dobrovolnými stenografy a účastníky kursu, ses. Zelenkovou a br. Marešem. Bude-li dostatečný zájem, dáme přednášky rozmnožit a zájemcům zašleme. Nejsi, bratře, sám, kdo se o ně hlásí. Jinak buď ujistěn, že jsme o Tvých slovech hodně přemýšleli a v mnohém Tí dali za pravdu. S bratrským pozdravem
redaktor.

Záhonek rozmaru.

Zbožnost a šetrnost. Kanadský farmář skotského původu držel se starého zvyku a každého rána četl své rodině a svým dělníkům postupně vždy jednu kapitolu z bible. Jednou, bylo to v době senoseče, kdy se při práci počítalo s každou minutou, bylo mu čist šestou kapitolu Paralipomenon, jež v 81 verších obsahuje výčet jmen rodokmenu synů Lévi. Čte, až přijde k verši, kde se praví, že „Salum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak zplodil Agariáše, Agariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš pak zplodil Jozodaka.“ Tu se odmlčí, prohlédne obě zbývající stránky kapitoly a praví: „Hm, oni ploidili jeden druhého až do konce stránky a pak ještě kousek na stránce druhé. Necháme je tedy být a hajdy do práce.“

*

Maminka vypráví desetiletému Jirkovi, že Pánbůh napravuje lidi. Na to Jirka: „Já vím, Pánbůh napravuje lidi, ale maminky mu trochu pomáhají.“

*

Jistý skotský duchovní přeruší se uprostřed kázání a táže se nahluchlého farníka: „Slyšíš dobře, Johnne?“ „Ó, ano,“ zní odpověď, „slyším dobře, ale je mi to stejně málo platné.“

*

Je statisticky dokázáno, že vdovy žijí déle než jejich mužové.

*

Důležitá upozornění.

Nedělní shromáždění započnou opět v neděli 16. září a budou se pak konati pravidelně vždy o půl 11. hod. dopolední. První tři neděle, t. j. 16., 23. a 30. září budou shromáždění ve Sladkovského síni Obecního domu, počínaje 7. října pak opět až do Vánoc na Slovanském ostrově. Tímto dnem zahájíme také naši Nedělní školu.

Téma přednášky prvního nedělního shromáždění je: **Z á k o n k l a d u.**